

του Μανόλη Μ.

Μια μεγάλη συζήτηση έχει ανοίξει στα μέσα δικτύωσης και τον τύπο σχετικά με το αν υπάρχει συντηρητική στροφή στην Ελληνική κοινωνία, εκτιμώντας τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα από αξιολογούς διανοητές της Αριστεράς. Έτσι, ο **Βασίλης Λιόσης** ανήρτησε στην ιστοσελίδα «ΠΑΝΤΙΕΡΑ» ένα κείμενο του με τον τίτλο «

[Μήπως τελικά δεν υπάρχει συντηρητικοποίηση και της ελληνικής κοινωνίας; \(σχετικά με έναν αντίλογο\)](#)

». Το οποίο αποτελεί απάντηση σε άρθρο του οικονομολόγου και διανοούμενου της αριστεράς, που πρόσφατα κόσμησε το ψηφοδέλτιο της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α,

Ηλία Ιωακείμογλου

με τον τίτλο «

[Τα εκλογικά αποτελέσματα δεν σηματοδοτούν συντηρητική στροφή της ελληνικής κοινωνίας](#)

». Ενώ στις 23-5, ο

Βασίλης Λιόσης

ξεκίνησε τη συζήτηση στην Εφ. Συντακτών με τον τίτλο «

[Πόσο βαθιά έχει προχωρήσει η συντηρητικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας;](#)

». Και φτάσαμε στις 30-5 να κάνει τις δικές του εκτιμήσεις ο σ.

Κώστας Παπαδάκης

, μέλος και υποψήφιος της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α, με το κείμενο: «

[Το φάντασμα της συντηρητικοποίησης και η πραγματικότητα στην κοινωνία...](#)

», ενώ και στις 6-6 γράφει η

Όλγα Τσιλιμπάρη

«

[Για τις προηγούμενες... και για τις επόμενες \(Μέρες και Εκλογές\)](#)

».

Σε όλα τα κείμενα θα δούμε ισχυρά επιχειρήματα και των δυο απόψεων σχετικά με το εάν τα αποτελέσματα αναδεικνύουν συντηρητική στροφή της Ελληνικής κοινωνίας...

Όμως νομίζω ότι δεν θα βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα, που θα ωφελήσουν στρατηγικά το επαναστατικό κίνημα και συνολικά το λαό, αν δεν δούμε τη συνολική πορεία σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο φόντο χώρου και χρόνου! Να δούμε την ιστορική πορεία του

παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος σε βάθος τουλάχιστον ενός αιώνα.

Εκεί θα δούμε: Ότι η λάμψη της Οκτωβριανής επανάστασης και το νέο κράτος των καταφρονεμένων παρακίνησε στην δημιουργία κομμουνιστικών κόμματος παντού στον κόσμο, που με τη σειρά τους μπάινανε μπροστά στους απελευθερωτικούς αγώνες των χωρών τους και στη συνέχεια στην αντιμετώπιση του φασισμού σ όλα τα μέτωπα μαζί με τους Λαούς της Σοβιετικής Ένωσης, και μας έδωσαν την παγκόσμια Αντιφασιστική Νίκη! Μια νίκη που με τη σειρά της πυροδότησε το μεγάλο αντιαποικιακό κίνημα που τερμάτισε την αποικιοκρατία, το μεγάλο αντιιμπεριαλιστικό κίνημα σε Ασία Αφρική Λατινική Αμερική και γέννησε μια σειρά Σοσιαλιστικές χώρες και Λαϊκές Δημοκρατίες. Ένα κίνημα που ο απόηχός του έφτασε στις νίκες της Κουβανέζικης επανάστασης και στις νίκες στην Ινδοκίνα το 1975. Ήταν η εποχή που ο Κ. Βάρναλης δημοσίευε τη «Μπαλάντα στον κυρ Μέντιο» το 1956 με το «Κοίτα οι άλλοι έχουν κινήσει κι έχει η πλάση κοκκινίσει» και ο Μάο Τσε Τουνγκ έλεγε ότι «Ο ανατολικός άνεμος είναι πιο ισχυρός απ' το δυτικό».

Ένα απελευθερωτικό επαναστατικό κύμα που κόπασε δυστυχώς με την επιβολή του ειρηνικού περάσματος απ τη σοβιετική γραφειοκρατική νομενκλατούρα στο 20ό συνέδριο με τη βία πολλάκις όπως στο δικό μας το ΚΚΕ!

Και ενώ οι Αμερικάνοι φυγαδεύονται απ το Βιετνάμ με μια ταπεινωτική ήττα και ο καπιταλισμός βιώνει την πρώτη μεγάλη οικονομική κρίση το 1970 μετά την μετακατοχική περίοδο ευφορίας, το κίνημα σταδιακά υποχωρεί ευνουχισμένο και ο καπιταλισμός αναδιπλώνεται με την πολιτική του νεοφιλελευθερισμού την άρνηση δηλαδή των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης! Μια πολιτική που θα κυριαρχήσει στη Δύση με την κατάργηση των δασμών στη διακίνηση των αγαθών τη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση και στην Ανατολή με τις ιδιωτικοποιήσεις του δημόσιου πλούτου που είχε συσσωρευτεί μέχρι τότε απ την εργατική τάξη στις αρχές της δεκαετίας του 90! Κι όχι μόνο αυτό αλλά μας βγάζουν και τη γλώσσα: «**Δεν υπάρχει εναλλακτική λύση**» μας είπε η Θάτσερ και το υιοθέτησαν όλοι, μαζί με
το τέλος της ιστορίας
και πολλά άλλα.

Παρότι το σημείο καμπής του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος των λαών τοποθετείται εκεί στα μέσα της δεκαετίας του 50, κανένας δεν μπόρεσε να ανακόψει την **π άλη των τάξεων ενάντια στην εκμετάλλευση**

. Πολύ περισσότερο σήμερα, με την επιστροφή της εκμετάλλευσης σε μεσαιωνικές συνθήκες απ' την αντεργατική πολιτική του νεοφιλελευθερισμού! Έτσι βλέπουμε το φαινόμενο των συχνών εξεγέρσεων παγκοσμίως όπως και στη χώρα μας. Εξεγέρσεις όμως σε μεγάλο βαθμό αυθόρμητες που δεν είχαν ούτε συνέχεια ούτε συνέπεια, με τις

επαναστατικές προλεταριακές δυνάμεις διασπασμένες και πολλές φορές σε σύγχυση όσον αφορά την αδυναμία τους! Επαληθεύονται και εδώ οι γραφές ότι χωρίς επαναστατική προλεταριακή καθοδήγηση, οι εργατικές λαϊκές εξεγέρσεις δεν κατορθώνουν να ολοκληρώσουν τους στόχους τους και να ανοίξουν το δρόμο στο σοσιαλισμό.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση όλο και σκληρότερων μέτρων απ' τη μια και με την έλλειψη επαναστατικής καθοδήγησης απ' την άλλη είναι συνηθισμένο φαινόμενο οι μεταπτώσεις στις διαθέσεις του λαού από εξεγερσιακές σε συντηρητικές! Και το χειρότερο— κάτι που μπορεί να συμβεί σε ακραίες κοινωνικές συνθήκες εξαθλίωσης – η ατομική λύση τού «ο σώζων εαυτόν σωθήτω».

Η ελληνική κοινωνία λοιπόν, δεν μπορεί να ξεφύγει απ' αυτό το γενικό πλαίσιο! Με μια αριστερά που συνεχίζει αυτή την ίδια πολιτική της ήττας. Ο μεν Σύριζα να θεωρεί ανώριμο τον λαό γιατί δεν τον ψήφισε, ενώ το ΚΚΕ απ' τη μια να θεωρεί ανώριμες τις συνθήκες, έστω και για οφθαλμοφανείς διεκδικήσεις – ειδικά μετά την υγειονομική κρίση που ξέσπασε με την πανδημία του κόβιντ και το έγκλημα των Τεμπών- όπως τις επανακρατικοποιήσεις των ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων ή την έξοδο από ευρώ ΕΕ και ΝΑΤΟ, παραπέμποντας τις στο Σοσιαλισμό, απ' την άλλη ότι ..είναι έτοιμο να υπηρετήσει και από κυβερνητικές θέσεις όπως μας είπε τις προάλλες ο Αμπατιέλος δίχως να διασαφηνίζει το τι και πώς!

Αυτό που χρειάζεται το κίνημα είναι να δυναμώσει την επαναστατική Αριστερά, να συνεχίσει την διεκδίκηση των δικαιωμάτων και συνολικά της ζωής μας, να εμπνευστεί από και να μελετήσει τις παραδόσεις του δικού μας και του διεθνούς επαναστατικού κινήματος στις νίκες, τις αδυναμίες και τις ήττες του ώστε να ξαναβρεί τον δρόμο του!